

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Amanda Quick
THE MYSTERY WOMAN

Copyright © 2013 by Jayne Ann Krentz
Translation Copyright © 2014 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-01002-2

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

AMANDA KVIK

Začarani krug

Preveo Vladan Stojanović

 izdavaštvo **vulkan**

Beograd, 2014.

Za Frenka, s ljubavlju, doveka

Prvo poglavlje

Nosila je visoke čizme na kopčanje. Štiklom je kliznula po potociću krvi koji je curkao ispod vrata. Beatris Lokvud se zateturala. Dah joj je zastao u grlu kad se uhvatila za kvaku da bi očuvala ravnotežu.

I bez oslanjanja na natprirodne moći znala je da će je prizor s druge strane vrata proganjati do smrtnog časa. Nadolazeća oluja užasa izoštrila joj je sva čula. Spustila je pogled i opazila divlju energiju u otiscima koraka na podu. Uvrebala je zlokobne tragove na staklenoj kvaki. Natprirodna strujanja kipela su nezdravom svetlošću od koje joj se ledila krv u žilama.

Htela je da vrišteći pobegne u noć, ali nije mogla da okrene leđa čoveku koji joj je postao prijatelj i koji joj je omogućio da se bavi unosnim i uglednim zanimanjem.

Drhteći od užasa, otvorila je vrata kancelarije doktora Rolanda Fleminga. Utuljena gasna lampa davala je dovoljno svetlosti da vidi okrvavljenog čoveka opruženog na podu.

Roland se uvek ponosio istančanim modnim ukusom. Nosio je ručno krojena odela i elegantne šalove i marame. Kovrdžavu sedu kosu šišao je po poslednjoj modi. Posebnu pažnju je posvećivao brkovima i zulufima. Predstavljao se kao doktor, iako se smatrao zabavljačem. Harizmatičnom ličnošću i impozantnim izgledom privlačio je brojnu publiku na predavanja o natprirodnim pojavama.

Večeras su njegova besprekorno opeglana bela lanena košulja i tamnoplavi vuneni sako bili natopljeni krvlju. Naočari zlatnog okvira ležale su na podu. Beatris mu je pritrčala i raskopčala košulju drhtavim rukama. Tragala je za mestom odakle ističe krv.

Ubrzo je na njegovim grudima otkrila duboku ranu. Krv je liptala iz nje. Po boji je zaključila da je rana smrtonosna. Uprkos tome snažno je pritisla iskidano meso.

„Rolandé“, prošaptala je. „Blagi bože, šta se ovde desilo?“

Zastenjao je i otvorio sive oči, tupe i mutne usled šoka. Kad ju je prepoznao, nešto slično panici načas je potisnulo plimu smrti koja se nadvijala nad njim. Stisnuo joj je zglob okrvavljenom rukom.

„Beatris.“ Krkljao je od napora i stravično hripao. „Došao je po tebe. Rekao sam mu da nisi ovde. Nije mi verovao.“

„Ko je došao po mene?“

„Ne znam kako se zove. Neki ludak te traži. Još je u zgradi. Traga za nečim što će ga odvesti do tebe. Beži, za boga miloga.“

„Ne mogu da te ostavim“, prošaptala je.

„Moraš. Prekasno je za mene. *Tebe* traži.“

„Zašto?“

„Ne znam, ali siguran sam da ti je namenio strašnu sudbinu. Ne daj da umrem s takvim teretom na duši. I bez toga imam dovoljno grehova na savesti. Idi. Odmah! Molim te.“

Ništa nije mogla da uradi za njega. Oboje su to znali. Ipak je oklevala da ga napusti.

„Dobro znaš da umem da pazim na sebe“, podsetila ga je. Jednom rukom je podigla suknju da bi dohvatila pištolj iz futrole pričvršćene za butinu. „Naposletku, ti si me naučio kako da se služim oružjem.“

„Ne verujem da će ti mnogo pomoći protiv čoveka koji mi je ovo učinio. Strahovito je brz i nemilosrdan. Beži!“

Znala je da ima pravo, što se njenog damskog pištoljčića tiče. Na obuci joj je skrenuo pažnju da nije precizan na većem

rastojanju, već da je načinjen za blisku borbu. Smrtonosan je u kočiji ili za kartaškim stolom. Na većoj razdaljini neće biti od velike koristi.

„Rolande...“

Još čvršće ju je stegao za zglob. „Beatris, ti si mi kao kćer. Nadomak smrti želim samo jedno – da ti spasem život. Usliši moju poslednju želju. Beži odavde, bez oklevanja. Iskoristi skriveni prolaz. Ponesi ranac i lampu. Beži i ne vraćaj se ovamo. Tražite te. Da bi preživela, moraš se setiti svega što sam te naučio o nastupima na sceni. Najvažnije je pravilo broj jedan.“

„Postani neko drugi. Znam šta želiš da kažeš.“

„Ne zaboravi na njega“, prostenjao je samrtnik. „Ono ti je jedina nada. Beži odmah, mene radi. Nestani. Šta god da činiš, ne pojavljuj se u javnosti. Monstrum neće lako odustati.“

„Nedostajaćeš mi. Volim te.“

„Unela si svetlost u moj usamljениčki, proćerdani život, draga moja. Volim i ja tebe. Idi sad.“

Ponovo se zakašljao. Ovog puta krv mu je pošla na usta. Uočila je da mu grudi miruju. Srce je prestalo da kuca. Užasavajuća crvena plima iz grudi svela se na tanušni potočić.

U strašnoj tišini čula je korake na stepenicama na kraju hodnika.

Ustala je s pištoljem u ruci. Pohitala je ka garderobnom ormanu na drugom kraju sobe.

Roland bi na svim mestima u kojima bi osnovali Akademiju imao skriveni prolaz. Tu meru predostrožnosti smatrao je neophodnom iz dva razloga. Posao je ponekad išao veoma dobro. Tada bi se u Akademiji prikupila lepa svota, koja bi mogla privući pljačkaše.

Postojao je i drugi, važniji razlog. U njihovom poslu ponekad bi otkrili tajnu koja je mogla biti opasna. Ljudi su se poveravali stručnjacima za natprirodno, pogotovo na izuzetno isplativim privatnim seansama. Tajne su uvek opasne.

Pribojavala se izdajničke škripe metalnih šarki na vratima ormana. S olakšanjem je uzdahnula kad je izostala. Predostrožni Roland ih je nauljio.

Podigla je krvlju umrljanu suknju i ušla u orman. Zatvorila je vrata za sobom i potražila polugu za otvaranje skrivenog prolaza u tami.

Drvena tabla se gotovo nečujno pomerila. Iz drevnog kamenog hodnika nahrupio je vlažni, smrdljivi, noćni vazduh. Kroz pukotinu na vratima ormana dopiralo je slabo svetlo. Bilo ga je dovoljno da nazre malu lampu s abažurum, kutiju šibica i dva platnena ranca na podu. Vratila je pištolj u futrolu ispod suknje i podigla lampu i šibice.

Zabacila je svoj ranac na rame i pogledala tamni obris Rolandovog. Bio je pretežak da bi ga ponela. U njemu je bilo dosta novca. Biće joj neophodan da bi preživela dok ne smisli i ne izgradi nov identitet.

Užurbanim pokretima razvezala je drugi ranac. Preturala je po njemu. U tami je morala da se osloni na čulo dodira. Prstima je okrznula rezervnu odeću i tvrdu beležnicu pre no što je naišla na koverat. Otvorila ga je, pretpostavljajući da sadrži novac za bekstvo. Ispostavilo se da je pun fotografija. Vratila ga je u ranac i nastavila potragu. Ovog puta našla je nekoliko pisama vezanih trakom.

U mahnitij žurbi ponovo je zaronila rukom u ranac. Pronašla je torbicu od meke kože punu novca. Uzela ju je i gurnula u svoj ranac.

Htela je da upali lampu i da klizne u mračni tunel kad je čula da se ubica vratio u Rolandovu kancelariju. Nije mogla da odoli da pogleda kroz pukotinu na vratima garderobnog ormana.

Videla je tek mali deo figure muškarca nadnetog nad Flemingovim telom, odsečak teških kožnih čizama i širokog, dugog crnog kaputa.

„Lagao si me.“ Nepoznati je imao izražen ruski naglasak. „Nećeš me pobediti bekstvom u smrt, jadna matora budalo. Pronašao sam perike i kostime koje nosi na sceni. Pronaći ću je. Ovdje ću naći nešto što će mi pomoći da saznam gde je. Kostur ne zna za neuspeh.“

Prilika u crnom ogrtaču se pokrenula. Beatris ga je izgubila iz vida. Čula je kako otvara fioke. Znala je da će uskoro otvoriti vrata ormana.

„A da, jasno mi je“, prosiktao je uljez. „Ovde si, kurvice, zar ne? Stala si u njegovu krv, glupačo. Vidim ti tragove. Neću te povrediti ako odmah izađeš iz tog ormana. Gadno ćeš se provesti ako me ne poslušaj.“

Tragovi. *Naravno.* Zaboravila je na njih.

Jedva je disala. Ruke su joj toliko drhtale da je s teškom mukom zatvorila i zaključala teška drvena vrata na zadnjoj strani ormana. Kad ih je ugradio, Roland ju je uveravao da su brava i vrata izdržljivi. Kostur će se pre ili kasnije probiti kroz njih. Uz malo sreće će mu izmaći.

Ubica je gnevno tresnuo pesnicom po ormanu.

„*Ne možeš se sakriti od mene. Ne znam za neuspeh.*“

Upalila je lampu. Drhtava svetlost je ispunila unutrašnjost kamenog prolaza paklenim senima.

Zabacila je ranac na ramena i jurnula u tamu.

U jedno je bila sigurna – nikad neće zaboraviti strašnu energiju koja je isijavala iz Kosturovih tragova.

Drugo poglavlje

Nekoliko meseci kasnije...

„Ovde je nepodnošljivo toplo, zar ne?“, prokomentarisala je Mod Ešton. Žustro se hladila rukom u rukavici. Drugom je pri-
nela čašu limunade usnama. „Pravo je čudo da se nijedna dama
nije onesvestila na plesnom podijumu.“

„Da, prilično je toplo“, reče Beatris. „Ali plesni podijum ima
francuske prozore s pogledom na vrt. Zahvaljujući njima, plesači
mogu da uživaju u svežem noćnom vazduhu. Pretpostavljam da
se zato ne onesvešćuju od zapare.“

Mod i ona su kao unajmljene družbenice bile skrajnute u tihoj
niši pored balske dvorane. Nije mogla da ne čuje i ne prepozna
gorčinu u glasu koleginice. Saučestvovala je s njom. Kratko vreme
koje je provela na balu bilo je dovoljno da se upozna s njenom
nesrećnom pričom, koja nije bila tako retka među ženama osu-
đenim na položaj unajmljenih družbenica.

Mod joj je predočila da ju je snašla sudbina gora od smrti –
katastrofalni gubitak društvenog ugleda usled muževljevog ban-
krotstva. Gospodin Ešton je posle finansijske propasti otplovio
za Ameriku da bi potražio bogatstvo na Divljem zapadu. Iščezao
je u beskrajnim prostranstvima novog kontinenta. Mod je ostala
sama, u zrelih godinama, opterećena njegovim dugovima. Nije
imala druge do da postane profesionalna družbenica.

Nekad je živela u sasvim drugom svetu. Udajom za imućnog džentlmena iz više srednje klase postala je pripadnica visokog društva, koje je sad posmatrala iz prikrajka. Nekada je nosila elegantne haljine, pijuckala šampanjac i plesala valcer ispod raskošnih svetala. Sad je morala da se zadovolji mestom na periferiji društvenih zbivanja. Unajmljene družbenice pratile su svoje poslodavke, najčešće udovice ili usedelice, na večernjim prijemima, zabavama na selu, predavanjima i pozorišnim predstavama. Društvena pravila nalagala su im da, poput dadilja, budu nevidljive.

Svet je znao biti okrutno mesto za usamljene, sredovečne žene. Imale su malo mogućnosti za pristojno zaposlenje. Mod je imala svako pravo da se žali na svoju sudbinu, mislila je Beatris. S druge strane, niko nije pokušavao da je ulovi, iz bog te pita kojih razloga. I niko nije hladnokrvno ubio nevinog čoveka u tom lovu.

„Ovaj bal je nepodnošljivo beskrajan“, gundala je Mod. Pogledala je na sat koji je visio pored bočice mirišljave soli na lančiću vezanom oko pojasa. „Blagi bože, jedva da je prošla ponoć. Najverovatnije ćemo se dosađivati do tri ujutru. Zatim ćemo otići na drugi bal, gde ćemo se zadržati do pet. Dođe mi da skočim s najbližeg mosta kad pomislim na to. Trgnuću još malo džina, da sperem ovu otužnu limunadu iz grla.“

Posegnula je u torbicu i izvadila pljosku. Čaša joj je kliznula iz ruku kad je počela da sipa džin u limunadu. Njen sadržaj se prosuo po Beatrisinoj sivoj haljini.

„Uh, draga moja“, reče Mod. „Tako mi je žao.“

Beatris je hitro ustala i protresla nabore teške haljine. „U redu je. Nema štete. To je stara haljina.“

Imala je novije, skuplje i znatno modernije haljine, ali je na poslovima za Agenciju Flint i Marš nosila samo najstarije komade odeće.

„Baš sam nespretna.“ Mod je izvadila maramicu. Pokušala je da upije tečnost s haljine.

Katastrofa se odigrala u trenu. Golicanje na Beatrisinom putiljku bilo je jedino upozorenje da se događa nešto neobično i neprijatno.

Okrenula se u mestu da bi osmotrila podijum za igru. Dafni Penington je nestala.

U drugim, normalnijim okolnostima ne bi se toliko zabrinula. Ne bi bio prvi put da se lakomislena mlada dama iskrade u vrt da bi uživala u nekoliko ukradenih poljubaca.

Večerašnja situacija bila je daleko od normalne. Bila je hiljadu puta zlokobnija zbog činjenice da je čovek sa štapom i licem s ožiljkom takođe nestao.

Zapazila ga je pre nekoliko minuta, kad je osetila da je neko posmatra. Zabrinutim pogledom je potražila motrioca u gomili gostiju u balskoj dvorani. *Niko* nije obraćao pažnju na unajmljene družbenice.

Ukrstila je pogled s licem s ožiljkom, oslonjenim na čelikom ojačani štap od abonosovine. Duboko u sebi osetila je neobično, snažno prepoznavanje, iako ga nikad ranije nije videla.

Žene ne zaboravljaju takve muškarce. Nije bio upečatljiv zbog duboke brazgotine koja mu je opustošila levu stranu snažnog, oštrog lica, niti zbog štapa. Pažnju je privlačio silnom energijom koja je izbijala iz njega. Bila je sigurna da nepoznati ima čeličnu konstituciju i neumoljiv pogled. Mač bi mu bolje pristajao od štapa.

Jedan do dva otkucaja srca posmatrao ju je čvrstim, znatiželjnim pogledom od kog joj je ponestalo daha. Naglo izgubio zanimanje za nju. Činilo se da je zadovoljan onim što je video. Okrenuo se i zaputio praznim hodnikom. Po nepravilnom koraku i ukočenoj levoj nozi zaključila je da štap nije puki modni detalj. Pomagao mu je pri hodu.

Prodisala je, ali probuđena čula nisu se smirivala. Intuicija joj je poručivala da će se ponovo sresti. To saznanje bilo je duboko

uzbuđujuće, ali ni izbliza kao uvid da deo nje *želi* da se sretne s njim. Tumačila je to kao želju da dozna šta mu je u njenom kostimu privuklo pažnju. Trudila se da bude nevidljiva.

U ovom trenutku morala je da se usredsredi na neposredni zadatak. Nisu samo Dafni i lice s ožiljkom nestali iz balske dvorane. Nigde nije bilo ni Ričarda Justona, zgodnog mladog gospodina kog je prijatelj porodice Penington nedavno predstavio Dafni.

Situacija je iz časa u čas postajala sve ozbiljnija.

„Oprostite“, reče Beatris. „Izgleda da se gospođica Penington povukla u sobu za udešavanje. Možda je pocepala haljinu ili probušila cipelu za ples. Moram da proverim da li joj je potrebna moja pomoć.“

„Ali tvoja haljina“, nervozno će Mod. „Biće uništena.“

Beatris nije obraćala pažnju na nju. Ščepala je torbicu i pružila korak.

Uništena haljina predstavljala bi propast sveta za većinu unajmljenih družbenica, zato što su raspolagale krajnje oskudnim izborom garderobe. Nimalo nije brinula zbog toga. Kucnuo je čas da zaradi veliki novac koji je dobijala od Agencije Flint i Marš. Molila se u sebi da nije prekasno.

Dafni i Juston su plesali blizu francuskih prozora kad ih je poslednji put videla. Najverovatnije su tim putem i šmugnuli iz dvorane.

Dafnina baka, ledi Penington, bila je na drugoj strani balske dvorane. Čavrljala je s tri dame. Izgubila bi dragoceno vreme ako bi pokušala da se probije do nje da bi je obavestila o onom što se događa.

Sat vremena ranije, odmah po dolasku na zabavu s ledi Penington i Dafni, proučila je sve izlaze iz balske dvorane. Odmah je zaključila da će zločinac nameran da upropasti Dafni, čega se njena baka bojala, najverovatnije namamiti žrtvu u vrt.

Otvorila je vrata na kraju slabo osvetljenog hodnika i istupila u letnju noć. Na trenutak je zastala da bi se orijentisala.

Visoki zid okruživao je raskošni vrt. Šarene svetiljke obasjavale su kuću oko terase. Beatris je bila u neosvetljenom delu vrta, pored baštenske kućice. Kapija koja je gledala na sokak iza imanja nije bila daleko. Ako bi neko želeo da otme mladu damu, parkirao bi kočiju ispred nje. Terasa balske dvorane bila je prilično udaljena. Ako bude brza, stići će do kapije pre Dafni i otmičara.

Tako će biti *ako* se bude kretala brzo i *ako* su njene pretpostavke tačne. Ima mnogo tih *ako*. Sasvim je moguće da Dafni bezazleno flertuje s veoma privlačnim gospodinom Justonom, koji ne smera nikakvo zlo.

To nije objašnjavalo nestanak lica s ožiljkom. Intuicija je upozoravala da njegov nestanak nije slučajan.

Odložila je torbicu, podigla rub haljine i potegla damski pištolj iz futrole pričvršćene odmah iznad kolena. Požurila je ka kapiji, duž prolaza između dve visoke živice. Siva haljina joj je pomagala da se stopi sa senima.

Nadomak ograde čula je prigušeno trupkanje konjskih kopita u sokaku iza sebe.

Stigla je do kraja paralelnih živica i zastala. Na mesečini je videla da je kapija delimično odškrinuta. Mala, brza kočija je, u skladu s njenim strahovanjima, čekala u sokaku. U njoj se nalazio još jedan muškarac.

U tom trenutku je čula žurne korake u vrtu. Behu sve bliži. Ko god da je oteo Dafni, naići će za nekoliko sekundi. Neće moći da u isti mah izađe na kraj s dvojicom zlikovaca. Palo joj je na pamet da onaj iz kočije neće moći da pomogne saučesniku ako uspe da zatvori i zaključa kapiju.

Pojurila je ka njoj. Zatvorila ju je pre no što je kočijaš shvatio šta se događa. Zaključala ju je. Okrenula se baš kad je Ričard Juston izleteo iz pomrčine.

Isprva je nije video, zato što se trudio da obuzda Dafni, koja se junački otimala, iako joj je vezao ruke i zapušio usta krpom.

Uperila je damski pištolj u kidnapera. „Oslobodite gospođicu Penington ili ću pucati. S ove razdaljine ne mogu da promašim.“

„Šta, kog đavola!“ Juston se naglo zaustavio. Iznenađenje se u trenu premetnulo u gnev. „Ti si obična unajmljena družbenica. Šta pokušavaš? Otvori vrata.“

„Pusti je“, rekla je Beatris.

Otkočila je pištolj i nanišanihala u Justonove grudi. Postalo mu je jasno da će pucati u njega. Brzo se pribrao i gurnuo Dafni ispred sebe, da bi je iskoristio kao živi štit.

Senka je iskrsla iz tame iza Justona, koji nije video ruku u crnoj rukavici kako mu obuhvata vrat. Neko ga je čvrsto stisnuo za gušu.

Pustio je Dafni, nemoćan da govori, a kamoli da diše. Pokušao je da se oslobodi. Sve je bilo gotovo za nekoliko sekundi. Pao je na tle bez svesti.

Bič je oštro pucnuo s druge strane visokog zida. Kopita su zatrupkala, a točkovi kočija zakloparali po kaldrimi. Vozilo se udaljilo u paničnoj žurbi. Kočijaš je shvatio da je plan otmice propao.

Dafni je pritrčala Beatris. Posmatrale su kako se muškarac sa štapom od abonosovine kreće na mesečini. Beatris je uperila damski pištolj u njega.

„Da li unajmljene družbenice često idu okolo naoružane?“, pitao je. Zvučao je tiho, ozbiljno i zapanjujuće pribrano, kao da je navikao da stoji pred revolverskim cevima. Posmatrao ju je kao zanimljiv kuriozitet.

„Ko ste vi?“, pitala ga je Beatris. „Bolje bi vam bilo da dva puta razmislite ako nameravate da nastavite tamo gde je Juston stao.“

„Uveravam vas da nemam nikakvu nameru da otmem gospođicu Penington. Hteo sam da razgovaram s vama.“

„Sa mnom?“ Zanemela je od iznenađenja. Nešto slično panici sevnulo je njenim umom.

„Dozvolite mi da se predstavim“, nastavio je istim pribranim, kontrolisanim tonom. „Džoša Gejdž, vama na usluzi. Imamo zajedničke prijatelje u Ulici fenjera.“

Odahnula je od silnog olakšanja. Nije pominjao vreme koje je provela u Flemingovoj Akademiji okultizma. Ovo se ticalo Ulice fenjera. Pokušala je da se seti da li je srela nekog Gejdža otkako radi za Agenciju Flint i Marš. Nije uspela.

„Koga poznajete u Ulici fenjera?“, oprezno je upitala.

„Vaši poslodavci, gospođa Flint i gospođa Marš, jamčiće za mene.“

„Nažalost, nisu ovde da bi to učinile.“

„Nadam se da će ovo biti dovoljno.“ Posegnuo je u džep i izvadio posetnicu. „Na mesečini nećete moći da je pročitate, ali svakako ćete pročitati u balskoj dvorani. Gospođa Flint i gospođa Marš prepoznaće posetnicu kada ih sutra ujutru obiđete u Ulici fenjera. Recite da im glasonoša gospodina Smita šalje pozdrave.“

„Ko je gospodin Smit?“

„Moj nekadašnji poslodavac.“

Neobičan osećaj prostrujao je kroz nju, budeći joj čula. Spopalo ju je uznemirujuće predosećanje da će se njen život zauvek i na nezamisliv način promeniti ako prihvati posetnicu. Više neće biti povratka. *To je smešno*, pomislila je.

Načinila je nekoliko opreznih koraka preko vlažne trave i uzela posetnicu. Na trenutak su držali isti čvrsti, beli kartončić. Sićušni drhtaj prepoznavanja prostrujao joj je kičmom kao električna iskra. Ubeđivala je sebe da se radi o uobrazilji, ali nije mogla da zanemari intuitivnu spoznaju da joj je život upravo izvrvnut naopako. Trebalo bi da bude zabrinuta, možda i uplašena. Umesto toga bila je silno *uzbuđena*.

Ponašaj se kao uzbuđeni idiot, iako nema sumnje da je glasonoša gospodina Smita veoma opasan čovek.

Pogledala je posetnicu. Na njoj je bilo ime – verovatno ime tajanstvenog gospodina Smita – nerazaznatljivo na mesečini. Vrhovima prstiju je opipala ispupčeni znak pre no što je oklevajući gurnula kartončić u džep.

„Jutro je daleko. Odluke se moraju doneti ove noći.“ Pokušala je da zvuči odlučno.

Osećala je kako se ravnoteža snaga između nje i gospodina Gejdža pomera. To nije bila dobra vest. Znala je da će čovek s ožiljkom preuzeti punu kontrolu nad situacijom ako načini ije-dan pogrešan korak. Ovo je njen slučaj. Dafni je njoj poverena na brigu. Mora zadržati kontrolu.

„To je tačno, ali iscrpno objašnjenje potrajalo bi duže no što biste mogli podneti“, reče Džoša. „Morate vratiti gospođicu Pennington u balsku dvoranu, da biste predupredili javljanje ružnih glasina.“

Imao je pravo. Dafni je bila najvažnija. Misteriozni gospodin Gejdž moraće da pričeka. Moraće da prelomi, i to odmah.

„Pretpostavljam da vaše poznanstvo s vlasnicima Agencije Flint i Marš večeras mora poslužiti kao prihvatljiva potvrda vašeg karaktera“, rekla je.

„Hvala vam.“ U Džošuinom glasu bilo je izvesne veselosti.

Zakočila je pištolj. Okrenula se da bi diskretno podigla podsuknje. Vratila je pištoljčić u futrolu iznad kolena i spustila haljinu.

Uspravila se i shvatila da je Dafni gleda kao opčinjena. Džoša ju je takođe posmatrao, oslonjen na štap. Imao je nečitljiv izraz lica, ali nije mogla da se otme utisku da je nalazio šarmantnim što šetka okolo naoružana.

Većina muškaraca bila bi van sebe od iznenađenja, pomislila je. Zanemeli bi od čuda.

Izvadila je krpu iz Dafninih usta. Odvezala joj je ruke.

„Gospođice Lokvud“, prostenjale je devojka kad joj je otpušila usta. „Ne znam kako da vam zahvalim.“ Obratila se Džoši

Gejđžu. „Baš kao i vama, gospodine. Nikad nisam bila toliko uplašena. Kad samo pomislim da je baka bila u pravu kad je tvrdila da neko pokušava da upropasti moj dobar glas. Nisam ni sanjala da će to biti gospodin Juston. Izgledao je kao otmen i častan čovek.“

„Sad je gotovo“, nežno će Beatris. „Da li ćete se onesvestiti?“

„Dobri bože, neću se obeznaniti.“ Devojka se drhtavo, ali odlučno osmehnula. „Ne bih dozvolila sebi da pokažem slabost pred ženom koja me je tako junački branila pištoljem. Nadahnuli ste me, gospođice Lokvud.“

„Hvala vam, ali bojim se da gospodin Gejđž ima pravo“, reče Beatris. „Neophodno je da se iz ovih stopa vratimo u balsku dvoranu, kako bismo sprečili širenje neprijatnih glasina. Ugled jedne dame može biti začas uništen.“

„Haljina mi je u dobrom stanju, ali bojim se da su mi cipelice uništene“, reče Dafni. „Mokre su i prekrivene mrljama od trave. Svi će znati da sam provela mnogo vremena u vrtu.“

„Zbog toga unajmljene družbenice koje prate mlade dame na bal ne izlaze iz kuće bez rezervnih cipelica“, reče Beatris. „U torbici su. Moramo da požurimo.“

Dafni je krenula za njom. Zastala je i bacila pogled na onesvešćenu priliku. „Šta će biti s njim?“

Džoša se jedva primetno pokrenuo u senkama. „Ne brinite, gospođice Penington. Pobrинуću se za njega.“

Dafni se ukočila u mestu.

„Ne smete ga predati policiji“, rekla je. „Izbiće veliki skandal ako to učinite. Mama i tata će me poslati na selo. Naterać me da se udam za debelog udovca koji bi mi mogao biti deda. To bi zbilja bila sudbina gora od smrti.“

„Juston neće cvrkutati u policiji“, reče Džoša. „Nestaće.“

„Ali kako je to moguće?“, zanimala se Dafni. „On je pripadnik visokog društva.“